

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Nikki Logan
A sellő és a milliárdos

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nikki Logan, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A ROMANA 689. eredeti címe: *The Billionaire of Coral Bay* (Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 689. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-001-0

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A katamarán két napja bukkant fel először Nancy's Point körül. Úgy is mondhatnánk, hogy két napja arrafelé ólálkodott, bár a vakítóan fehér hajótest túl feltűnő volt az ólálkodáshoz. Mila Nakano nem egészen értette, mit keres ott. A tulajdonosnak nyilván van engedélye, különben aligha cirkálna ilyen közel a szirtekhez. Mila, mint hivatásos természetvédő, ebben az esetben nem avatkozhatott közbe.

Mindennap sok hajó járt Coral Bay védett tengeri területének határán. Általában tengerbiológusok hajói, de néha nagy charterhajók is felbukkantak, ritkán pedig – mint valószínűleg ebben az esetben is – magánemberek, akik közelebbről meg akarták csodálni a környék féltve őrzött természeti csodáit.

Mila a csípőjére tolta a bűvárruhát. Élvezte, ahogy a hűvös tengeri szél simogatja a bőrét. Olyan érzés volt, mintha apró jégkristályok csipkednék.

Általában bikiniben merült, csak akkor húzott bűvárruhát, ha fontos dolog várt rá. Ilyenkor fejhallgatót is viselt, hogy semmi se zavarja meg az érzékelésben. A fivérei szuperképességként tartották számon, hogy szinesztéziás. És valóban olyasmiről volt szó: a fejében összekapcsolódtak a különböző érzékelések. Érezte a színeket, és ízeket társított az érzelmekhez. Sokan furának találták, de Mila számára természetes volt, hogy így fogadja be a világot.

Annak örült a legjobban, ha csupán egy embert kellett vezetnie. Ilyenkor kevesebb benyomás érte, így fejfájás nélkül megúsza. Egy egész csoport azonban hamar elfárasztotta, mert túl sok volt a szín, a hang, az illat. Napokba telt, mire kihevert egy-egy ilyen csoportos vezetést.

Ma szerencséje volt, mert csak egy vendég jelentkezett be: Richard Grundy az ausztrál kontinens délnyugati részén fekvő Perthből. Perth kétnapos autóútra vagy kétórás repülőútra volt a Coral Bay természetvédelmi területtől.

Sokan senki földjeként emlegették a végtelen prérit, Mila otthonát. Ők nem tudták, hogy ez a „senki földje” telis-tele van izgalmas titkokkal.

Mr. Grundy üzletember. Az üzletemberek általában egyedül érkeztek, drága öltönyben és rengeteg tervvel a tarsolyukban: exkluzív vízi kaszinót, élményfürdőt vagy luxusnyaralóhelyet akartak létrehozni a páratlan szépségű helyen. Ám eddig minden kísérlet lepattant a helyiek ellenállásán, a szigorú építészeti előírásokon és Wardoo haszonbélőinek elutasításán. Az üzletemberek hamar feladták, s rövid időn belül örökre búcsút mondtak Coral Baynek.

Mila elégedett volt a helyzettel. Nem akarta, hogy bármi is megváltozzék.

Teljesen kibújt a bűvárruhából, néhány másodpercig élvezte a szellőt, majd felvette a kekiszínű egyenruhát, vagyis a pólót és rövidnadrágot, melyet a természetvédelmi terület munkatársai viseltek. A bűvárfelszerelést betette a hátizsákba, majd lófarokba kötötte még nedves haját. A holmiját bedobta a dzsip csomagtartójába, aztán felmászott a dombra, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a tágas öbölre.

Nem sietett. Az egyedül érkezők tapasztalata szerint mindig késtek egy kicsit, mert alulbecsülték az autóút hosszát, esetleg a repülőtértől való távolságot. A környéken egyetlen helyen lehetett parkolni, és se közel, se távol nem látott másik autót. Csak a katamarán szelte tovább a hullámokat.

Mila erős volt, meg se kottyant neki a meredek útszakasz. A Dawsonok őslakosok voltak errefelé, legnagyobb haszonbélőként elsősorban állattartással foglalkoztak a nagy területen.

– Szokatlan hely a sztriptízure – jegyezte meg egy hang.

Mila megkövülten nézett a férfitra, aki a semmiből bukkant fel. Fiatal volt, és nem viselt öltönyt meg nyakkendőt, hanem kinyúlt pólóban feszített, mégpedig olyan természetességgel, mintha mindennap ilyen öltözetet hordana. Közben mégis úgy festett, mint aki megszokta a parancsolgatást.

Ez lenne Richard Grundy?

Lenézett, de a parkolóban nem állt másik autó. Fura volt az egész helyzet. A szél összekócolta a férfi sötétszőke haját. Levette a napszemüvegét. Nagyon kék, már-már sötétkék volt a szeme; úgy ragyogott, mint a lagúna vize.

– Túl korán érkezett.

– Nem, pontosan érkeztem. Itt tettek ki... A vezetésre jöttem. Mégpedig időben.

Mila kiosztott egy fekete pontot az idegennek. Coral Bay az ő öble, miért ne mártózhatna meg benne a vezetés előtt?

– Búvárruhában is fogadhattam volna, de illőbbnek találtam az egyenruhát.

Richard Grundy kezét nyújtott.

– Tehát ön az idegenvezetőm?

– Idegenvezető vagyok – bólintott Mila. Habozva fogott kezét, mert ha csak lehetett, kerülte a felesleges érintést. – Mila Nakano. A természetvédelmi hivatal alkalmazottja vagyok.

– Richard Grundy. Mi lesz a program?

Mila izmai összerándultak a kézfogástól, s közben eolhárfa hangját hallotta. Ez szokatlan volt: többnyire egy egész fúvószenekar zengett fel a fejében, ha megérintett egy idegent.

– A program? – visszhangozta.

– Úgy értem, mit nézünk meg? – Richard felvonta a szemöldökét. – Ugye maga tényleg a vezetőm?

– Igen, de nem világosítottak fel, hogy mi érdekl. Azt most kell kitalálnunk. Hasznos lenne, ha elárulná a látogatása okát... vagy azt, hogy mi érdekl.

– Minden, amit a környékről tudni lehet. A környezeti és gazdasági mutatók...

Aha, akárcsak a többieket!

– Tehát üzleti szempontból érdeklődik?

– Miért kérdi?

Mila elpirult.

– Mert ennek fényében tervezem meg a programot. Ön újságíró... netán tudós? Nem tűnik turistának. Inkább üzletembernek gondolnám.

Richard végignézett a tájon.

– Maradjunk annyiban, hogy közel áll a szívemhez ez a környék. Ez meg a következő zátony.

Hát, ez nem túl sok információ.

– Rendben. Kezdjük a természetvédelmi terület déli csücskén, s onnan haladjunk észak felé. Tud úszni?

Richard Grundy felvonta a szemöldökét.

– A főiskolán én voltam az úszócsapat kapitánya.

Hát persze, mi más lett volna.

Mila általában a feltolta a napszemüvegét, hogy alaposabban szemügyre vegye a vendéget, aki ily módon idegenből ismerőssé változott. Ám Richard Grundy kék tekintete pillanatonként váltott derűsről gunyorosra és viszont, s ezzel egészen különös hangokat szólaltatott meg Milában.

– Ha meg akarja hallgatni a zátonyt, akkor messze ki kell úsznunk.

– Meghallgatni? – értetlenkedett Richard. – Annyira hangos?

Mila elnevetett magát. Vajon van még rajta kívül valaki, aki hallja a korallok csodálatos énekét?

– Kinek a kocsijával menjünk, az enyémmel vagy a magáéval? – kérdezte.

A gyenge vicc nem ért célba, Richard még csak el sem mosolyodott.

– A magáéval – felelte.

– Akkor ne is vesztegessük az időt. Közben elmondok néhány általános tudnivalót. Nancy's Point Nancy Dawsonról kapta a nevét...

2. FEJEZET

Richard mindent tudott Nancy Dawsonról: gyakorlatilag a dédanyja történetével nőtt fel. Ám néhány dolgról csak most értesült. Például arról, hogy az asszony mennyire ragaszkodott a környékhez, s mennyire meg akarta őrizni érintetlenségét. Richard édesapja inkább a kitartást és erőt hangsúlyozta, mely segítette Nancynek talpon maradni. Mindig a haszonról volt szó, melyet a WestCorp a környékből kitermelt. Maga a természeti környezet háttérbe szorult a történetekben.

Richard nem vágott Mila szavába, mert nem akarta felfedni magát. Hagyta, hogy a könnyű léptű teremtés elmondja, amit akar.

– Dawsonék százötven éve haszonbérben művelik azt a területet. Amerre a szem ellát. – Kelet felé mutatott. – Akár két órát is autózhatna, és még mindig nem hagyná el a Wardoo-farm területét.

– Hát ez aztán jó nagy! – bólogatott Richard, mert tudta, hogy mindenki más is ezt tenné.

Közben kívülről fújta a farm méreteit, s azt, hogy mennyibe kerül a fenntartása. Ez is a munkájához tartozott.

Ismét a zátony felé fordult. A neve alapján Mila nem foghat gyanút: Dawson dédanya a Wardoo család egyik munkavezetőjéhez, Jack Grundyhoz ment feleségül, de hagyománytiszteletből megtartotta vezetéknévét, így aztán Nancy és Jack gyermekeit, unokáit és dédunokáit továbbra is Dawsonként tartották nyilván.

– Még ma is Nancy utódai művelik a farmot – mesélte Mila. – Pontosabban a képviselőik.

– Képviselőik?

– A család Perthben él, sosem látni őket errefelé.

– Az emberek már nem helyben intézik az üzleti ügyeiket – jegyezte meg Richard.

Mila végignézett a tájon.

– Ha az én birtokom lenne, én innen sohase mennék el.

Vajon mások előtt is ilyen rossz színben tünteti fel a Dawson családot? Mármint azt, ami megmaradt belőle – vagyis őt magát egyedül (ha a távoli európai rokonságot nem számoljuk).

– A környékről származik? – kérdezte Richard.

– Itt nőttem fel.

– Mióta él itt a családja?

– A születésem óta. Illetve... legalább harmincezer éve.

Hát persze: ezért is sötétebb árnyalatú, bronzos fényű a bőre.

– A *bayungu* néphez tartozik? – kérdezte.

Mila felfigyelt. Nem sokan ismerik Coral Bay őslakosainak történetét.

– Igen, anyai ágról.

– És az apja? Nakano a vezetéknéve, ha jól emlékszem.

– Nagypám japán volt.

Richard bólintott. A tanulmányok is kitértek rá, milyen sokszínű a térség lakosságának összetétele; mindezt az igazgyöngy-kereskedelemmel hozták összefüggésbe.

– Igen, ez megmagyarázza a törékeny alkatát – mondta.

Nyíltan végignézett Milán, aki nagy zavarában tovább fejtegette a témát:

– Hogy még bonyolítsam egy kicsit: ennek a bizonyos nagypapának a felesége viszont Dublinban született.

– És mit örökölt az ír nagymamájától? Vörös haját nem, az biztos.

– Az egyik fivéremnek vörös haja van. Én csak a szemét örököltem.

Mila a homokára tolt a napszemüveget.

Richard évekkal ezelőtt egyszer lezuhant a mászófalról, s ahogy lógott a kötélén fejjel lefelé, hasizmai összerándultak. Most is ugyanez történt, mikor meglátta Mila szemét. Zöld volt, valódi kelta szem. Írországból egyáltalán nem ritka, de sötét bőrűeknél igazi különlegesség.

– Maga az itteni kulturális sokszínűség bizonyítéka és megtestesítője – mondta Richard.

– A kontinens gazdagsága a világ minden részéről idevonzotta az embereket.

Közben elérték a dzsipet, melynek oldalára a természetvédelmi hatóság emblémáját festették.

– Ezért maradt itt? A hely gazdagsága miatt?

Mila elhúzta a száját.

– Nem olyan értelemben, ahogy maga gondolja – mondta, és beült a volán mögé. – Itt dolgozom, itt él a családom, ez az otthonom.

Richard is beszállt, s közben megértően bólintott. Mióta útra kelt, sokat gondolkodott hajója, a Portus fedélzetén. A végtelen tenger, a levegő, a csend... Mindez nyugtatóan hatott rá, bár azért az aszfaltúton – ráadásul egy olyan aszfaltúton, mely szó szerint az övé – nagyobb biztonságban érezte magát.

– És maga? A hely gazdagsága miatt jött ide?

Richard nem bánta, hogy ez a kérdés máris felmerült, hiszen előbb-utóbb úgyszólván szóba került volna.

– Szeretnék minél többet megtudni a környékről – felelte. – Az érdeklődésem üzleti jellegű. Örömmel fogadok mindenféle információt.

Mila csalódottan vette tudomásul a választ. Látszott az arcán, hogy mit gondol.

– A többieket a hely története is érdekli. Magát nem?

Richard elfojtott egy mosolyt. Hiszen a családja innen származik! De kik lehetnek a *többiek*? Üzletemberek, akik új életet akarnak lehelni a környékbe?

Hátradőlt a kicsit kényelmetlen ülésben.

– Kezdjen csak bele. Mindent tudni akarok.

Mila elemében volt, elvégre kedvenc témájáról kérdezték, Richard pedig nyugodtan ejtőzhetett, és zavartalanul bámulhatta Mila varázslatos profilját.

Egyre furábban érezte magát, miközben az ősei történetét hallgatta. Jól döntött, aki Milát alkalmazta erre a munkára: nem is találhatott volna nála lelkesebb idegenvezetőt. Színesen és érdekesen beszélt, őszinte odaadással.

Ám az előadás néha furcsa megjegyzéseket is tartalmazott. Richard ezeket a helyi mondavilággal hozta összefüggésbe, de egy idő után úgy látta, másról lehet szó.

– Jól hallottam? *Ravasznak* nevezte a korallzátonyt?

– Azt mondtam?

– Nem hinném, hogy félreértettem.

Mila szorosabban fogta a kormányt.

– Szerintem meleget akartam mondani. A zátony laposabb lett, ezáltal jobban felmelegszik, így a korallak gyorsabban növekednek.

Hazudik, gondolta Richard, mégpedig nem túl meggyőzően. Idekint azt mesél, amit akar, de a tárgyalóasztal mellett nem merne megszólalni.

– Tízezer év múlva a zátonyok talán kiemelkednek a vízből, először atollokat, majd merész kis szigeteket alkotva.

Richardot egyre kevésbé érdekelte, amit mond. Azt figyelte, ahogy mondja.

– A félsziget északi csücskén szurdokokat találunk. A turisták afféle gúnyszirteket képzelnek oda, pedig valójában korallpadok, melyek évmilliókkal korábban alakultak ki. A mésző pedig türelmesen őrzi az ősi fossziliákat.

Merész szigetek, gúnyszirtek, türelmes mésző... Mila Nakano élő, érző lényként kezeli, tulajdonságokkal ruházza fel a tájat. Ez akár zavaró is lehetett volna, ám a mondandója értékét nem csökkentette. Sőt...

Richard elgondolkodott, nincs-e valami mély igazság a jelzőiben. Hiszen a korallzátony tényleg *ravasznak* mondható: a melegebb hőmérsékletű víz odavonzza a halakat, melyek megtisztítják a zátonyt az élősködőktől.

– Szívesen megnézném azokat a szurdokokat – mondta.

Egyfelől örömet akart szerezni Milának, másfelől a szurdokok korántsem érdektelenek a

tervezett projektjének sikere szempontjából.

– Arra most sajnos nem lesz időnk. Sokkal korábban kellett volna indulnunk. Az odavezető út hetekig víz alatt állt. Északról kellene megközelítenünk, ami túl nagy kerülő.

– És ha hajóval mennénk?

– Az persze gyorsabb lenne. Van hajója?

A Portus a part közelében horgonyzott, de Richard egyelőre nem akarta felfedni ezt a titkot.

– Talán tudnék szerezni.

– Hát jó. Akkor ma délután. Addig viszont van más programunk is.

– Mégpedig?

Mila lekanyarodott az aszfaltútról, s rátért egy keskeny, homokos sávra.

– Feltétlenül meg kell mártóznia, Mr. Grundy.

3. FEJEZET

A valamivel magasabban fekvő parkoló alatt öt keskeny földnyelv nyúlt a lagúnába. Olyan volt, mint öt ujj, vagy mint öt kifutó, mely a külső korallzátonyhoz vezetett.

– Milyen csendes minden. Mintha a víz alatt nem lenne élet.

– Ez itt az Öt ujj öböl, Mr. Grundy. Egyértelmű, hogy miért ez a neve. – Mila előremutatott. – Az életet azon a sávon túl találja, ahol a türkiz víz sötétebbre színeződik.

– Szólítson Richardnak. Vagy inkább csak Richnek.

Mila idegenkedett a rövid változattól, túl közvetlennek találta. A Richard megszólítással azonban ki tudott egyezni.

Kinyitotta a hátizsákját.

– Nos, Richard... hoztam önnek bűvármaszkot és bűvárpipát.

Richard úgy nézte a két tárgyat, mintha még sosem látott volna ilyet. Mila átnyújtotta a felszerelést, s közben vigyázott, hogy ne érjen össze a kezük. Feszengett az érintéstől, és feszengett attól, hogy átöltözzön egy idegen előtt. Különösen, ha ennyire jóképű idegenről volt szó.

Félrehúzódott, és bikinire vetkőzött. Richard is megvált lezser ruháitól. Mila sosem tudta kiszámítani, miként fog reagálni, ha megpillantja egy ismeretlen ember testét. Férfiak esetében sokszor almaízűt érzett a szájában, nőknél görögdinnyét.

Richardra pillantva azonban váratlan dolog történt. Erre aztán nem volt felkészülve! Vattacukorízűt érzett. A könnyed, édes rózsaszín felhő betöltötte érzékeit. Kellemes volt, ugyanakkor elmondhatatlanul kínos. Az alma ehhez képest egészen ártatlan dolog. Mila azonban nem tudta befolyásolni az érzékelését: akár akarta, akár nem, a félmeztelen Richard Grundy látványa a vattacukor ízét idézte fel benne.

Fölöttébb meglepő. Úgy tűnt, nem táplál iránta ellenséges érzelmeket, pedig Richard üzleti szándékkal érkezett... Teljesen érthetetlen!

Testre tapadó, sötétkék úszónadrágot viselt, mely látni engedte keskeny csípőjét és tökéletes formájú combjait.

Zavarában Mila lehajolt, hogy előkotorja a hátizsákjából a saját felszerelését. Ma feltűnően nehezen megy minden!

– Sajnos nem hoztam önnek uszonyokat. De nélkülük is nagyon jól lehet úszkálni a lagúnában. Egyszerűen csak sodortassa magát a vízzel.

Az öböl déli sarkáig vezette Richardot. Onnan könnyen visszatérhettek az áramlatokkal. Kibújt a cipőjéből; imádott mezítláb végigmenni a parton. Ezt képtelenség megunni, gondolta.

Amint odaértek, rögtön bement a vízbe, nem várta meg Richardot.

– Tehát a korall nem növény? – kérdezte Richard.

– Nem, dehogy. Ezernyi aprócska állat, amik különös alakokat öltve élnek együtt. Rengeteg formában léteznek: van, ami ágacsára hasonlít, és van, ami káposztafejre, meg olyan is, ami...

– Igen-igen – szakította félbe Richard türelmetlenül.

Mila megszeppent. Vajon mindig ilyen sokat beszél, vagy csak Richard Grundy jelenléte miatt van zavarban?

– És a páncéljuk hogyan keletkezik?

– Kalcium-karbonátot választanak ki. Ez a váz védi őket, s miután elpusztultak...

– Megmarad a páncél – fejezte be a mondatot Richard.

– Egy zátony évmilliók során alakul ki, majd finom szemű homokká porlad, amiből egymásra rétegződve talaj képződik. Sokat köszönhetünk a koralloknak. Nos, készen áll a zátonnyal való találkozásra?

Richard a lagúnára pillantott. Mila most először érezte bizonytalannak.

– Milyen messzire fogunk kiúszni?

– Nem nagyon. Ez Coral Bay egyik előnye: a belső zátony közel van, a lagúna hosszan benyúlik. Végig a part közelében maradunk.

4. FEJEZET

A víz gyorsan mélyült. Mila számára ez olyan volt, mintha egy egész szimfonikus zenekar játszana. A magas hangokat a bőrét érő vízhez, a mélyebbeket az alatta elterülő, roppant sokszínű élővilághoz kötötte.

Sokan síkságnak képzelik el a tengermélyi világot, pedig bőven akadnak mélyedések és kiemelkedések, völgyek és hegyvonulatok. Az egész egy bizarr, futurisztikus városra emlékeztet.

Színes halak bukkantak fel, majd tűntek el a barlangokban. Az egyik lemez alól egy lesben álló rák csápjai kandikáltak ki. Az anemónák mérges karja könnyű táncot lejtett a hullámok ritmusára.

Néhány kíváncsi hal közelebről szemügyre vette őket, de a zátony legtöbb lakója egyáltalán nem törődött a betolakodókkal. Folytatták a táplálkozást, a párkeresést vagy épp a vadászatot.

Richard először azt sem tudta, merre nézzen. Kezét szorosan a teste mellett tartotta, mintha attól félne, különben megérintené az alatta elterülő csodákat. Mila kellő távolságból figyelte, mert biztos akart lenni benne, hogy Richard jól érzi magát.

Minden jel szerint így volt, mivel mosolygott, s Mila érzékeit ismét elöntötte az édes, rózsaszín íz: a vattacukoré.

Kis idő múlva intett Richardnak, hogy ideje visszatérni a felszínre.

– Sok időt töltöttem már víz alatt – mondta Richard, miután lehúzta a maszkot az arcáról. – De ez, ami itt van... Az ember azt hinné, ismeri, pedig nem.

Mila számára nem volt szokatlan ez a reakció. A legtöbben nem találtak szavakat a mélyben tett kirándulás után.

– Egészen zavarba ejtő építményrendszer – folytatta Richard. – Mint egy víz alatti metropolisz! Mila elmosolyodott.

– A korallok társas lények, akár az emberek. A közösségi építészet meghatározó az életükben. Bírja még?

Richard válasz helyett arcára húzta a maszkot, és alámerült.

Fél órát töltöttek még a vízfelszín közelében, az odalent elterülő varázslatos világot csodálva. A pipán át vették a levegőt, szinte azonos ritmusban, és kisvártatva a mozgásuk is harmóniába került. Néha felmentek a víz felszínére.

Mintha rövid időn belül teljes összhang alakult volna ki köztük. Akár meg is csókolhatták volna egymást...

Mila gyorsan a felszínre úszott.

Ez meg mi volt, ez a fura gondolat? Richard Grundy csak egy üzletember Perthből – pontosan olyan, mint a többi pénzember, aki néha megjelenik itt. Most eljátssza a lelkesedőt, de valójában ő is csak ki akarja zsákmányolni a természetet.

– Eleget látott? – kérdezte, miután Richard is kibukkant a vízből.

– Máris mennünk kell?

– Még megmutatom a zátony peremét, aztán megyünk tovább.

Jókora út volt még a zátony végéig, ahonnan már az óceán volt az úr. Richard kissé fáradt volt, de mindenképpen meg akarta ismerni az egész területet.

Richard mindig is olyan férfinak tartotta magát, akit nem könnyű kihozni a sodrából. Sem a tárgyalásokon, sem a hálószobában, sem a fotósok kamerái előtt. Büszke volt az önuralmára. Ennek az volt az előfeltétele, hogy pontosan ismerje magát, és tisztában legyen az ellenfele erősségeivel. Mindig tudta, mit akar a másik fél.

Egészen a mai napig. Nem emlékezett, mikor történt vele utoljára ilyen. Egy ideig gondtalanul úszkált Mila mellett, aki ismerte az áramlatokat, tudta, hol leselkedhetnek veszélyek. Richard észrevette, hogy az óceán egyre mélyebb lett. Körülbelül egy kilométerre jártak a parttól. Erősödött

a hullámvíz, a víz már korántsem volt békés és barátságos. Mila keresett egy kijáratot, amelyen kiúszhattak a nyílt óceánra.

A víz itt sokkal hűvösebb volt, errefelé keményebb páncélú, ellenállóbb korallok éltek. Az óceán pedig szeszélyesebb: a színe sötétzöldből hirtelen mélykékbe, aztán majdnem feketébe váltott. Nem volt sehol kapaszkodó, csak a nagy víz, a feneketlen mélység. Richard hosszú idő óta most először érzett félelmet.

Sokat sportolt, olyan dolgokra is vállalkozott, melyektől mások visszariadtak, most mégis össze kellett szednie minden bátorságát, hogy kövesse Milát a bizonytalanba. Mila bezzeg olyan magabiztosan siklott, mint egy sellő, lobogó hajjal, könnyedén csapkodva egyrészes uszonyával.

Richard úgy érezte, egyre messzebbre, egyre mélyebbre csábítja. Aggódva sandított hol fölfelé, hol a part irányába. Olyan érzése volt, mintha lelökték volna egy hegy tetejéről, s most zuhanna. Nem sok kedve volt az egészhez.

Mila röviddel később visszafordult.

– Ne aggódjon – mondta, mikor a felszínre értek –, először mindenkit megijeszt egy kicsit.

– Az áramlás... – próbálkozott Richard, bár tudta, hogy Mila egy pillanatra sem tette ki veszélynek.

– Visszaúszunk.

Tíz perc múlva értek partot. A korallok egyre fakóbbak lettek, végül egészen elszürkültek. Az utolsó métereken olyan sekély volt a víz, hogy már a lábuk is leért.

A parton Mila levette a lábáról az uszonyt, s közben Richardnak támaszkodott.

– Na, most látta, hogy nagyjából hol ér véget a kontinens. Igazság szerint ez csak a gyengéd kezdet volt, valójában öt kilométerrel arrébb van az igazi választóvonal.

– Gyengéd kezdet?

– Ott a legmélyebb a víz.

– Most meg akar nyugtatni, vagy éppen ellenkezőleg?

– Meg akarom nyugtatni. A teste megérezte az ismeretlen eredetű veszélyt, reagált rá.

– Mindennap harcolnom kell az ismeretlennel – jelentette ki Richard. Másról se szól a munkája.

– Igazán? Mikor élt át utoljára valami... igazán új dolgot? Eltekintve a mi kis kirándulásunktól.

A megingathatatlanság volt Richard üzleti sikerének a kulcsa. Jó sakkjátékosként előre kiszámította az ellenfél lépéseit, és örült, ha az besétált a csapdába. Az üzletben ez jelentette az újdonságot számára. A magánéletben pedig...

Tényleg, mikor élt át utoljára valami újat az üzleten kívül?

– Most, az óceánban – válaszolta.

– Nagyon jól bírta.

Richard nem volt elégedett magával. Minden esetben szeretne kontroll alatt tartani a helyzetet, a környezetét – de az óceánt lehetetlen kontrollálni.

– No és maga? Nem unalmas ugyanazt a szirtet bejárni nap mint nap?

Mila végigfuttatta a tekintetét a lagúnán.

– Nem – felelte. – Szeretek a megszokott környezetemben mozogni. Bevallom, azt szeretem legjobban, ha kettesben lehetek a tengerrel.

Visszarakta a hátizsákba a búvárfelszereléseket. Richard borzongva követte. Nem, nem a bőréen végigfutó vízcseppek miatt borzongott. Történt valami, amit nehezen tudott volna szavakba önteni. Valami különös, nyugtalanító...

Hirtelen jelentőségét veszítette a szakmai siker, melyet mércének tekintett a saját megítélése szempontjából. Sőt, úgy érezte, mintha lemaradt volna valamiről.

5. FEJEZET

Néha nem volt térerő a lagúna környékén, de Richardon ez sem fogott ki. Sikerült lebonyolítania néhány üzleti telefont, majd Coral Bay kikötőjébe rendelte a hajót. Meg akarta nézni a szurdokot, melyet így lehetett a leggyorsabban megközelíteni. Csak fel kellett hajózniuk, a természetvédelmi területet nem érintve, az északnyugati földfokig. Egy óra alatt megtehetik azt az utat, amely autóval három órába telne.

Richard szórakozottan nézte a tájat, így Mila nyugodtan szemügyre vehette. Sűrű haja megszáradt, és tökéletesen állt – szemben Miláéval, aki még a fésülködést is kihagyta.

Richard napszemüveget viselt, de oldalról így is látszott varázslatosan kék tekintete. Karakteres arccsontja volt, állát háromnapos borosta borította.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte somolyogva.

Tehát észrevette, hogy figyel, pedig Mila igazán próbált diszkréten leleskelni. Ezek az ajkak... ki tudna ellenállni nekik?

– Nem, csak... öö, csak...

– Igen?

– Csak szólni akartam, hogy mindjárt megérkezünk.

Richard bólintott, majd folytatta a nézelődést.

Mondanom kellene valamit, elvégre azt várja el tőlem, gondolta Mila.

– Ez itt Coral Bay főutcája – mondta, s a napkollektorokra mutatott. – Próbálunk lassan átállni, szeretnénk napenergiával megoldani az áramellátást.

Coral Bay volt számára a világ közepe – egy pazar kis oázis a nagy semmi közepén. Kétszáz kilométeres körzetben nem volt szóra érdemes település. Keleten a pusztá, nyugaton az óceán terült el.

Richard felélénkült, mikor a városba értek. Érdeklődéssel nézte a sűrű forgalmat. A főút mentén dzsipek, személyautók, turistabuszok parkoltak.

– Elég élénk az élet errefelé – mondta.

– Most van a cetcápaszezon. Februárban viszont Coral Bay igazi kísértetváros. A nyarak nagyon meg tudják kínozni az embert.

Ha Richard netán szállodát akar építeni, akkor jobb, ha tudja: nem egész évben aranybánya ez a hely.

– Erre találták ki a klímaberendezést – mondta Richard.

– Igen, amíg nem jön egy ciklon, és azzal egy áramszünet.

Richard felnevetett.

– Nem tünteti fel valami jó fényben ezt a helyet.

Mila alig láthatóan megvonta a vállát.

– Tartsunk egy kis szünetet? – kérdezte. – Esetleg enne valamit? Én mindig megéhezem a bűvárkodástól. Van itt egy remek pékség.

– Majd később eszünk, a Portuson – jelentette ki Richard ellentmondást nem tűrően.

Portus? Mila még nem hallott ilyen nevű hajóról, pedig ismerte majdnem az összes vízi járművet, ami megfordult Coral Bay kikötőjében.

– Rendben, akkor egyenesen a kikötőbe megyünk.

A móló fölött parkolt le, ahol három *tinnie* – lapos, széles alumíniumcsónak – várta a turistákat. Amint megálltak, Mila rögtön megpillantott egy kis fehér hajót is.

– Damo már ott van – állapította meg Richard, és vidáman integetni kezdett. – Csak nem csalódott, Mila?

Mila vághatott egy grimaszt, vagy valami más módon árulta el magát. Ám ennél sokkal fontosabb volt, hogy Richard most először szólította a nevén, s ez roppant természetesnek hatott.

– Csak azon tűnődtem, hogy mennyi idő, mire eljutunk az északnyugati fokig ezzel a kis hajóval. Azt hiszem, változtatnunk kell az útiterven.

– Mit várt? Versenycsónakot?

– Nem tudom, mit vártam. De a hajó az hajó, nem? Addig nincs semmi baj, amíg nem süllyed el. A móló végén magas, karcsú férfi várt rájuk. Ő is egyenruhát viselt, csak éppen fehér színűt. A karját nyújtotta Mila felé.

– Kérem, Miss...

Mila megrázta a fejét. Ha csak lehetett, kerülte az idegenek érintését.

Richardon látszott, hogy nem tetszik neki a dolog, udvariatlannak találja a viselkedését.

Felbőgött a motor. A csónak elhagyta a kikötőt, nagyjából ötcsomós sebességgel haladt. A nyílt tengerre érve sem gyorsult fel, hanem a katamarán felé vette az irányt.

Milának valahonnan ismerős volt a hajó... Hát persze! Ezt látta ma reggel Nancy's Pointnál! Közelebb értek, s már a feliratot is el tudta olvasni: Portus.

– Azt hitte, hogy az egész utat a segédhajóban tesszük meg?

– Ez a katamarán a magáé?

– Hát, aligha mernék felszállni egy idegen hajójára...

– Most már értem! Mikor ma reggel mondta, hogy Nancy's Pointnál tették ki...

– Nem úgy értettem, hogy a kocsiból.

Könnyű volt átszállni a csónakból a Portus tágas fedélzetére. Faburkolat borította, a bútorok valódi bőrből készültek. Mila végigsimított az egyik széken: puha volt, tökéletes.

– Igazi szépség ez a hajó – mondta Mila sóhajtva.

Sötétbarna fából készült lépcső vezetett a felső fedélzetre. Általában idegenkedett a sötétbarna színtől, mert mindig a szomorúságra asszociált róla, ám ez a meleg, olajos fényű árnyalat inkább az egyedüllét érzetét keltette benne.

– Jó szolgálatot tesz – bólintott Richard.

Elhúzott egy toloajtót, mely a hajó belsejébe nyílt. A kajütben étkezőasztal állt, mögötte konyha, kétszer akkora, mint Miláé.

– Nos? – kérdezte Richard.

– Szerintem ez még a maga világában is rendkívülinek számít.

Mila tudta, hogy elhamarkodottan fogalmazott, és magában azt kívánta, bárcsak többet tudna a vendégéről.

– Ezt hogy érti? Mit tud az én világomról?

– Bizonyára azért vette meg ezt a hajót, mert nagyon különleges.

– Igen, de nem lenne elegáns dolog, ha kérkednék vele.

– Tényleg nem lenne túl elegáns, viszont őszinte lenne. Biztos nagyon büszke rá, csak nem akarja beismerni.

Mila nem értette, mi ütött belé. Talán a származása jutott az eszébe? A szerény körülmények, melyek közt felnőtt, a szülei szűkös anyagi lehetőségei? Hirtelen megérezte volna a leküzdhetetlen távolságot, mely közte és e között a gazdag férfi között van?

– Becsülöm a szerénységét – fűzte hozzá. – De a hajója egyszerűen lélegzetelállító. Nagyon jó lehet itt pihenni, vendégül látni a barátait.

– Elég ritkán jönnek ide barátok.

– Hát akkor munkatársak... esetleg üzletfelek.

Richard az asztalnak támaszkodott, és összefonta a karját.

– Azok se. Szeretem a csendet és a tengert.

– Sok szerencsét hozzá. A tenger sosem igazán csendes, nem igaz?

Ebben a pillanatban bekapcsolták a motort, a Portus megkezdte útját. A zakatolás nem volt túl erős – újabb bizonyíték arra, hogy luxusjárgányról van szó.

Mila mosolyogva mutatott a kétajtós hűtőszekrényre.

– Jól sejtem, hogy nem sajtos szendvicset eszünk hűtőtáskából?

Richard kinyitotta a hűtőszekrényt.

– Hidegtál van langusztával, pástétómmal, nizzai salátával, *taleggio* sajttal és savanyú kenyérral. Mila felnevetett.

– Szóval mégis sajtos szendvics! Rögtön sejtettem!

– Nem szereti a tenger gyümölcseit?

– Ha muszáj, megeszem a langusztát és esetleg a kagylót. Nem valami nagy egyéniségek.

– És a rák, a tintahal?

– A rákot különösen szeretem. Annyira... optimista.

Richard lenyűgözve hallgatta. Bolond ez a lány, vagy csak nagyon eredeti?

– Azért nem zavarja, ha én jó étvággal eszem mindenből?

– Nem, dehogy. Én már nem is vagyok annyira éhes. Azt hiszem, kihagyom a sajtot is.

– Szegény *taleggio*! Milyen bort tölthetek? Fehéret vagy vöröset?

– Egyiket sem, köszönöm. – A borokra pillantva tengeri habfürdő jutott az eszébe. – Szolgálatban vagyok.

– Most nem. A következő kilencven percben a nemzetközi tengerjog értelmében Max Farrow kapitány fennhatósága alatt állunk.

Richard elővett egy üveg fehérbort, és felé nyújtotta.

Nagy volt a kísértés, hogy Mila átengedje magát a luxuséletnek. Elheveredne a puha bőrkanapén, hallgatná a fejében szóló halk hárfamuzsikát, s úgy tenne, mintha barátok lennének, nem pedig tejesen idegenek.

– Hát jó. De csak egy pohárral.

Richard töltött a poharakba. Ittak egy kortyot, majd kínos csend telepedett rájuk.

– Körbevezetem – mondta Richard, és elmosolyodott.

Ám a mosolya nem jött szívből. Hirtelen eltűnt a vattacukorillat. Lehet, hogy Richard is legalább annyira ideges, mint ő?

Mila letette a poharát az asztalra.

– Rendben, kezdjük máris. Elégítse ki a kíváncsiságomat.

– Szólítson Richnek. Csak a munkatársaim szólítanak Richardnak. Kérem, kérem, Mila! Most pedig jöjjön velem. Nagyon fog tetszeni ez a hajó. Bevallom, nekem is tetszik.

– Örömmel, Rich.

Mila idegennek, furának érezte a becenevet. De ha jól belegondol, végül is csak megszokás kérdése.